WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 18 1 MEI 1965

ONS ZIEKENLIJSTJE

Bertha Schengenga is 14 jaar en spaart postzegels, foto's van Freddy Quinn en ansichtkaarten. Haar adres is: Sanatorium Beatrixoord, Afd. K14, Haren (Gron.).
Marianne Petrie spaart monsters van alles en nog wat. Haar adres is: Hollemanstraat 2, Amsterdam.
Wim Kemper is 9 jaar oud en spaart speldjes. Zijn adres is: St.-Lidwinaziekenhuis, Kinderafd., Soerenseweg 75, Apeldoorn.
Mieke Veelenturf spaart suikerzakjes. Haar adres: Bosweg 10, Gouda. Ben Brouwer - Ewijk, Lenie Welten - Made en Geja Lanting - Groningen, bedanken alle vriendjes en vriendinnetjes van wie ze post hebben gekregen, heel hartelijk.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 11 zijn:

1e prijs: J. Need, **Eindhoven.**

2e prijs: J. Mathot, **Bovenkarspel.**

3e prijs: Kinderen de Graaf, **Franeker**; M. Kroles, **A'dam-W.**; H. Kapteijn, **Arnhem**; A. en J. Rozema, **Haaksbergen**; R. Oostindie, **Papendrecht**; A. Jongepier, **Zaandam**; E. Meijers, **Elsloo**; P. en K. Traets, **Woensdrecht**; N. v. d. Poel, **Kerkrade**; S. en I. Noorda, **Drachten.**

4e prijs: A. Luca, **R'dam-26**; J. Henzen, **Nieuwland**; Y. v. Ek, **Ooor**; G. de Vries, **Brakel**; A. Lubbers, **Lohith-Tolkamer**; R. Soetmulder, **Terneuzen**; A. Jonkers, **Tuk, post Steenwijk**; E. Hasenbalg, **Rijeo**; L. Noordhoek, **Kortgeoe**; J. Talen, **Dieren**; S. Abrahamse, **Anna Jacoba Polder**; J. Lambeek, **Hattem**; H. Bos, **Amersfoort**; W. Ruiter, **Putten (Gld.)**; G. Simons, **Bergen (N.H.)**; H. de Vries, **Leeuwarden**; M. Klaren, **Breukelen**; J. Martens, **Gasselte**; V. Verhoef, **Pijnacker**; B. Wiegers, **Schoonoord.**

De oplossing van prijsvraag nr. 16 (Paasprijsvraag) luidt: SCHRIJF OAUW OP.

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Heleen Pieper, Stadskanaal. Ik vind het fijn dat jij ook een vriendinnetje van DONALD DUCK wilt zijn, Heleen! Schrijf me nog eens een keertje, en vertel dan of je nog broertjes en zusjes hebt. Dag!

Tessie Bergmans, Tilburg. Zeg, Tessie, je kunt iedere week de afbeeldingen van onze vrienden uit Duckstad in ons blad vinden, en dan vraag jij nog om een foto!

Lia van Gastel, Vlaardingen. Eigenlijk moest ik je niet in de Brievenbus zetten, Lia, want je hebt zulke onaardige dingen van me gezegd in je brief! Bovendien is het niet waar dat ik zo gauw boos word — dat zie je nu maar weer!

Jeanne Brouwers, Gilze. Natuurlijk mag jij in DONALD DUCK staan, Jeanne! Zeg, vertel je me de volgende keer iets meer over jezelf; als ik in een tijdje geen brief van iemand heb gekregen, vergeet ik die dingen zo gauw!

*

Als jullie schrijven naar Postbus 782, Amsterdam, vergeet dan niet duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek te zetten: „OOM DONALDS BRIEVENBUS". Tot de volgende week!

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 18

Probeer jij eens deze rebus goed op te lossen. Als je klaar bent, lees je een bekende uitdrukking.
Schrijf die uitdrukking op 'n briefkaart en stuur die vóór 8 mei naar DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam en adres op de kaart en zet links op de adreszijde: „Oplossing nr. 18" en daaronder wat je wilt hebben: een horloge of een autoped.

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

WALT DISNEY

Donald Duck

in oerwoud capriolen

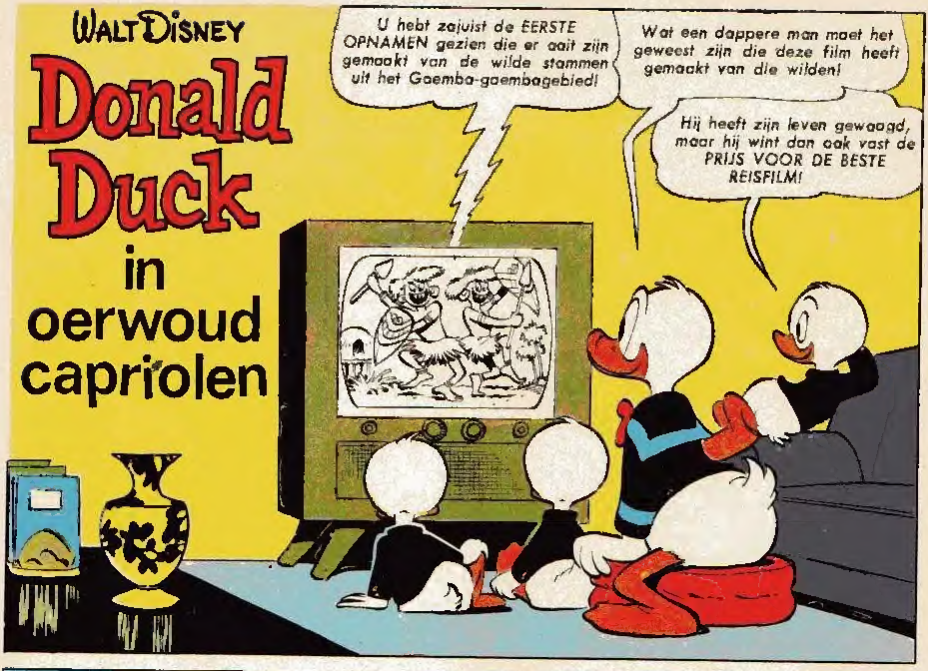

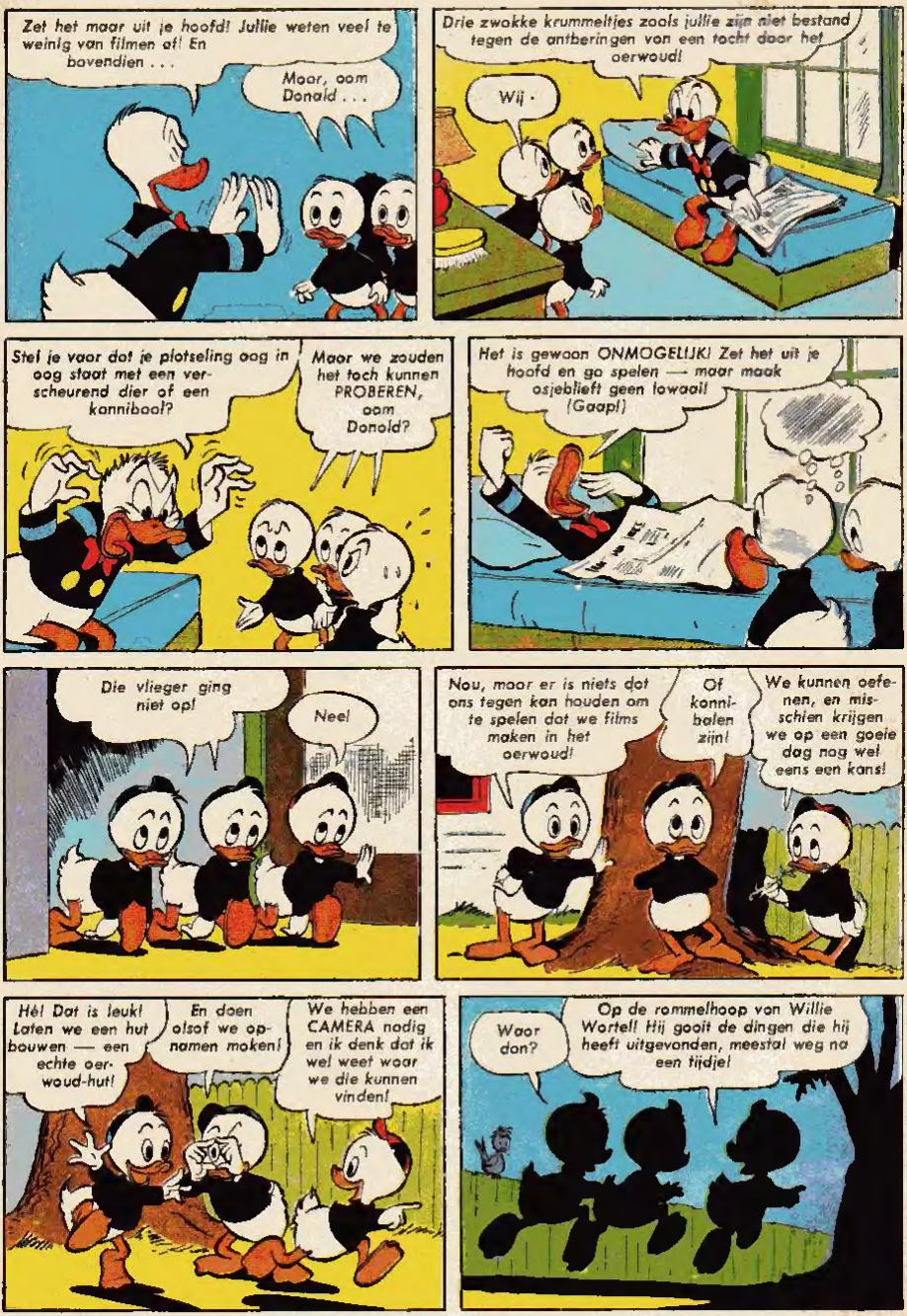
Zet het maar uit je hoofd! Jullie weten veel te weinig van filmen af! En bovendien . . .
Maar, oom Donald . . .
Drie zwakke krummeltjes zoals jullie zijn niet bestand tegen de ontberingen van een tocht door het oerwoud!
Wij ·
Stel je voor dat je plotseling oog in oog staat met een verscheurend dier of een kannibaal?
Maar we zouden het toch kunnen PROBEREN, oom Donald?
Het is gewoon ONMOGELIJK! Zet het uit je hoofd en go spelen — maar maak asjeblieft geen lawaai! (Gaapt)
Die vlieger ging niet op!
Nee!
Nou, maar er is niets dat ons tegen kan houden om te spelen dat we films maken in het oerwoud!
Of kannibalen zijn!
We kunnen oefenen, en misschien krijgen we op een goeie dag nog wel eens een kans!
Hé! Dat is leuk! Laten we een hut bouwen — een echte oerwoud-hut!
En doen alsof we opnamen maken!
We hebben een CAMERA nodig en ik denk dat ik wel weet waar we die kunnen vinden!
Waar dan?
Op de rommelhoop van Willie Wortel! Hij gooit de dingen die hij heeft uitgevonden, meestal weg na een tijdje!

Weldra!
Hier is de een of andere rare camera die hij heeft weggegaaid!
Misschien was het ding voor hem niet goed genoeg, maar wij zijn er tevreden mee!
Er zit zelfs een stoeltje aan! Geweldig!
ROMMEL OMMEE TE NE-MEN

Wij zullen doen alsof we kannibalen zijn, Kwek!
Goed! En dan maakt Kwak de film!

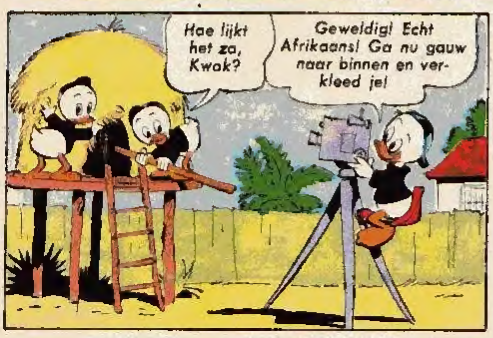
Hoe lijkt het zo, Kwak?
Geweldig! Echt Afrikaans! Ga nu gauw naar binnen en verkleed je!

Klaar? . . . Camera draait! BEGINNEN MAAR!
KLIK!

AHI-JA! AHI-JA!
JA-AHI!
RRRRR!

HOE-BA! HOE-BA!
BOE-BA!
RRRRR!

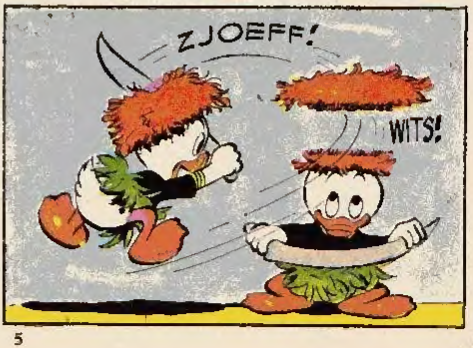
ZJOEFF!
WITS!

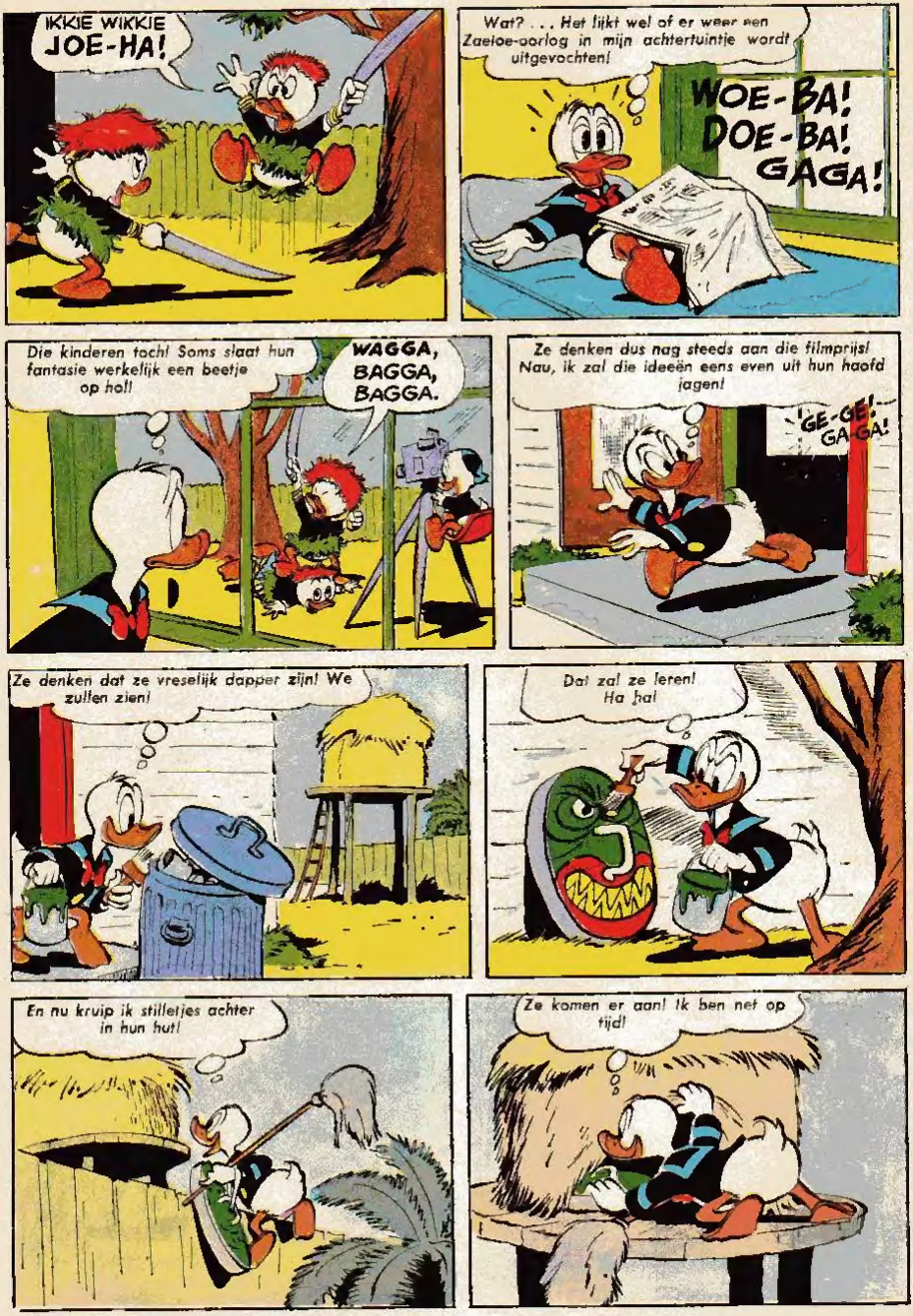
IKKIE WIKKIE JOE-HA!
Wat? . . . Het lijkt wel of er weer een Zaeloe-oorlog in mijn achtertuintje wordt uitgevochten!
WOE-BA! DOE-BA! GAGA!
Die kinderen toch! Soms slaat hun fantasie werkelijk een beetje op hol!
WAGGA, BAGGA, BAGGA.
Ze denken dus nog steeds aan die filmprijs! Nou, ik zal die ideeën eens even uit hun hoofd jagen!
GE-GE! GA-GA!
Ze denken dat ze vreselijk dapper zijn! We zullen zien!
Dat zal ze leren! Ha ha!
En nu kruip ik stilletjes achter in hun hut!
Ze komen er aan! Ik ben net op tijd!

IEGA BOEKIE!
ALLA BALA!
KLAAR! Kom maar naar buiten, kannibalen! Het was geweldig!
KLIK!
HIIIII!!
OEW!
?
JA-HOE HOEHIIIII!
OEGA! OEGA!
Hi-i-i!
WEG WEZEN, JONGENS!
ZOEF!
HA! HA! HA! HA! HA!
Het is oom Donald!
Dat was een gemene streek!
Hij heeft ons voor oop gezet!
En nu weet hij zeker dat hij gelijk heeft!
HAHAHAHA! HOHO!

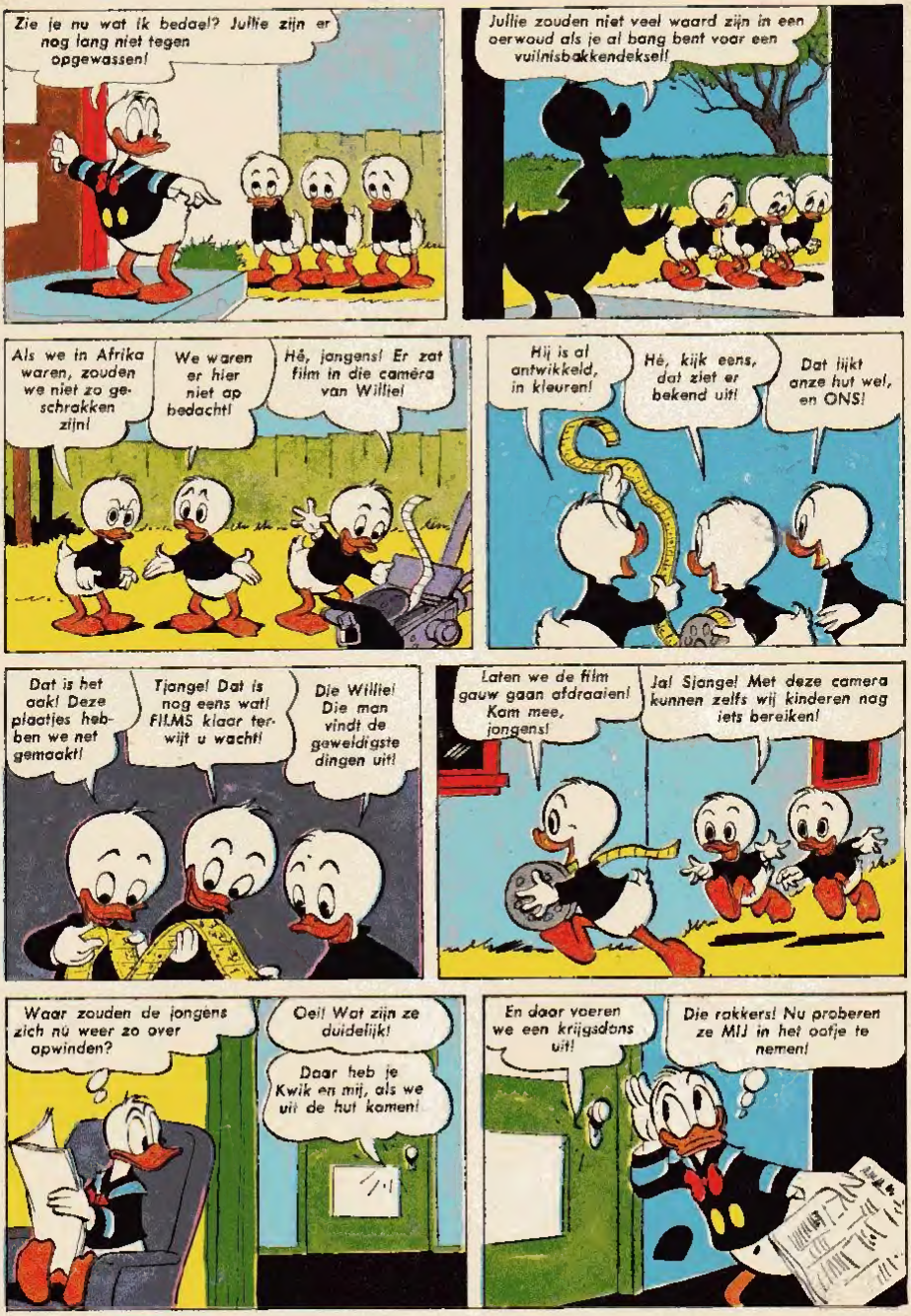
Zie je nu wat ik bedoel? Jullie zijn er nog lang niet tegen opgewassen!
Jullie zouden niet veel waard zijn in een oerwoud als je al bang bent voor een vuilnisbakkendeksel!
Als we in Afrika waren, zouden we niet zo geschrakken zijn!
We waren er hier niet op bedacht!
Hé, jongens! Er zat film in die camera van Willie!
Hij is al antwikkeld, in kleuren!
Hé, kijk eens, dat ziet er bekend uit!
Dat lijkt onze hut wel, en ONS!
Dat is het ook! Deze plaatjes hebben we net gemaakt!
Tjonge! Dat is nog eens wat! FILMS klaar terwijl u wacht!
Die Willie! Die man vindt de geweldigste dingen uit!
Laten we de film gauw gaan afdraaien! Kom mee, jongens!
Ja! Sjonge! Met deze camera kunnen zelfs wij kinderen nog iets bereiken!
Waar zouden de jongens zich nu weer zo over opwinden?
Oei! Wat zijn ze duidelijk!
Daar heb je Kwik en mij, als we uit de hut komen!
En daar voeren we een krijgsdans uit!
Die rakkers! Nu proberen ze MIJ in het oofje te nemen!

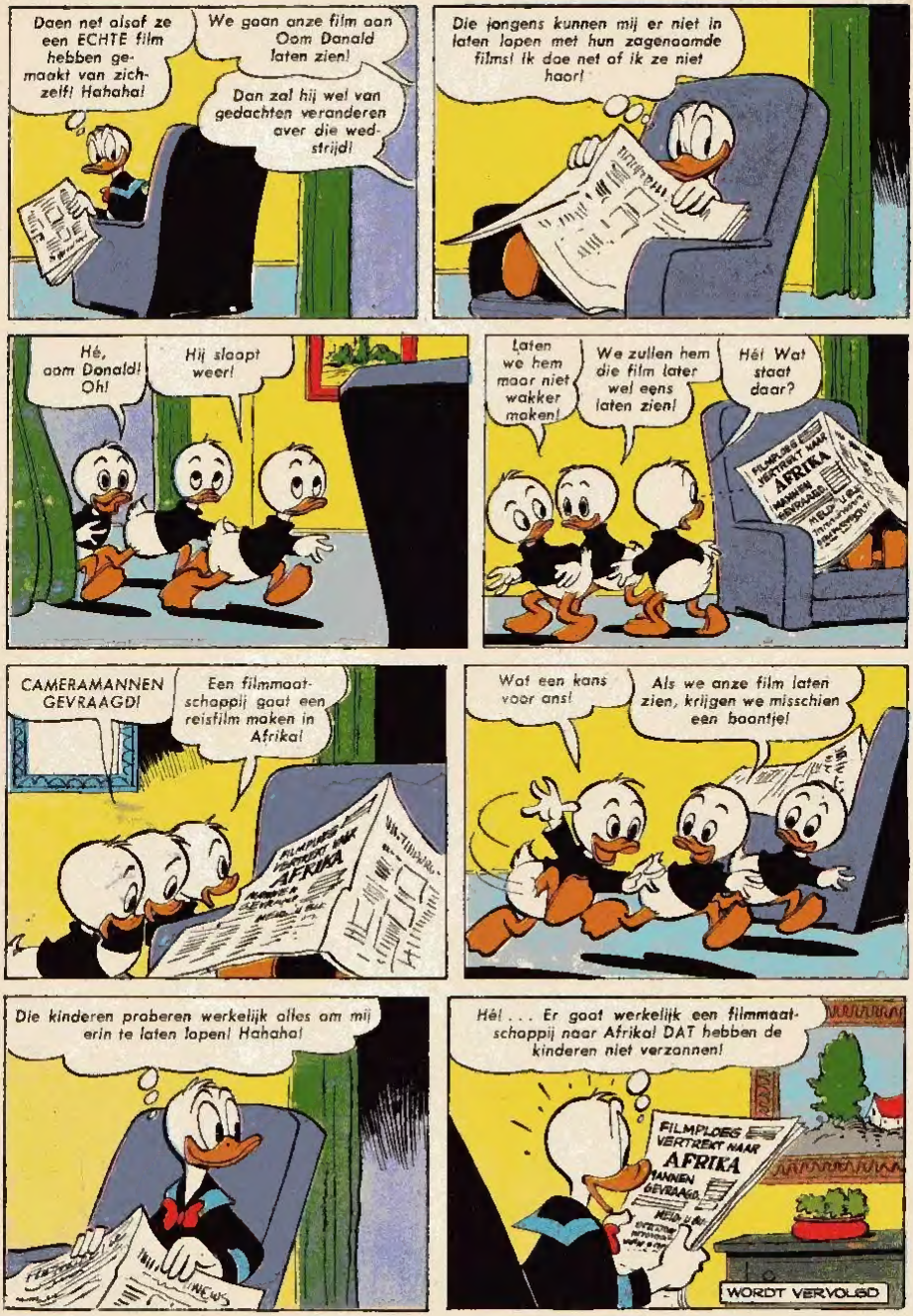
Daen net alsof ze een ECHTE film hebben gemaakt van zichzelf! Hahaha!
We gaan onze film aan Oom Donald laten zien!
Dan zal hij wel van gedachten veranderen over die wedstrijd!
Die jongens kunnen mij er niet in laten lopen met hun zogenaamde films! Ik doe net of ik ze niet hoor!
Hé, oom Donald! Oh!
Hij slaapt weer!
Laten we hem maar niet wakker maken!
We zullen hem die film later wel eens laten zien!
Hé! Wat staat daar?
FILMPLOES VERTREKT NAAR AFRIKA
CAMERAMANNEN GEVRAAGD!
Een filmmaatschappij gaat een reisfilm maken in Afrika!
Wat een kans voor ons!
Als we onze film laten zien, krijgen we misschien een baantje!
Die kinderen proberen werkelijk alles om mij erin te laten lopen! Hahaha!
Hé! . . . Er gaat werkelijk een filmmaatschappij naar Afrika! DAT hebben de kinderen niet verzonnen!
FILMPLOES VERTREKT NAAR AFRIKA
WORDT VERVOLGD

de kleine Boze Wolf

WALT DISNEY

Het gaat over de Griekse geschiedenis en het paard van Trojel Vreselijk spannend!
Een soort cowboy verhaal?

Nee, het gaat over soldaten die zich in een reusachtig houten paard verstappen om zo binnen de stadsmuren te komen!

(Gaap!) Ik ga maar naar bed! Ik wil morgen op tijd bij de biggetjes zijn voor het zwemfeest!

Hmf! Zwemfeest! Ik wou dat ik een manier wist om vlak bij de biggetjes te komen zonder dat ze me zagen!

Wacht eens even! Het is een heel geknutsel, maar wat de Grieken konden, kan ik ook!

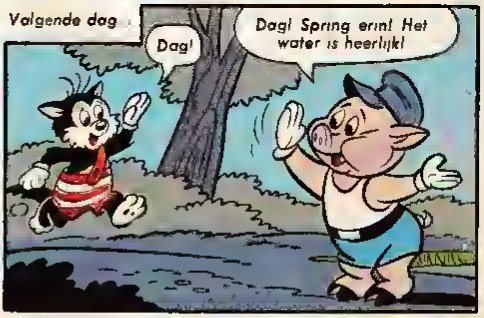
Volgende dag
Dag!
Dag! Spring erin! Het water is heerlijk!

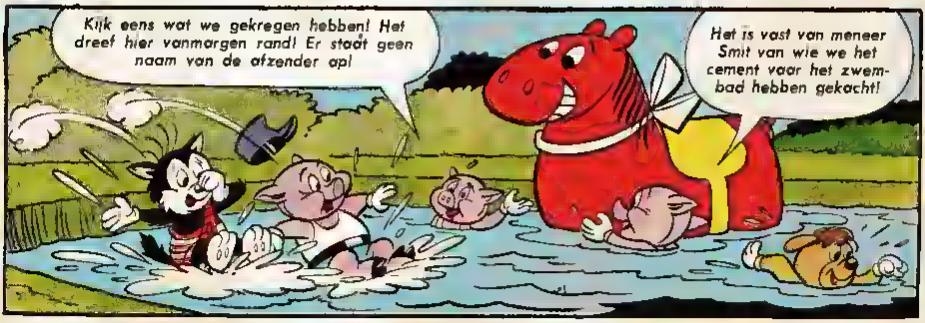
Kijk eens wat we gekregen hebben! Het dreef hier vanmorgen rond! Er staat geen naam van de afzender op!
Het is vast van meneer Smit van wie we het cement voor het zwembad hebben gekocht!

In het „geschenk" . . .

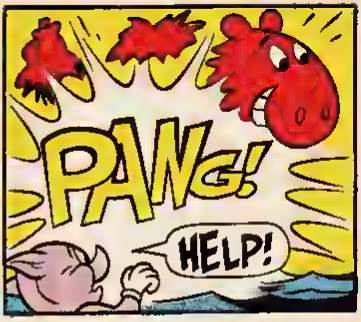

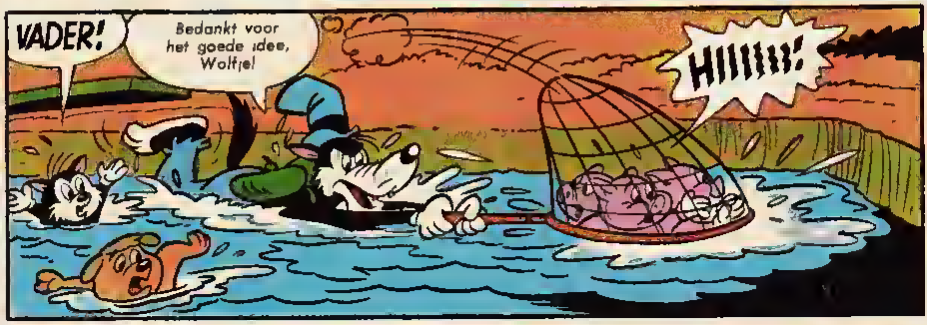

Trek de plank za ver mogelijk naar beneden!
Oef! Ja!
VUUR!
ZOEF!
SPROING!
Help! Een lucht-aanval!
Het spijt me vader!
PLOMP!
Maar ik mag m'n vriendjes niet door u op laten eten!
Dank je wel!
Tot ziens, jongens! Ik heb zo n idee dat vader even met me wil . . . eh, praten!
Later
Dat was op het nippertje, Wolfje, en we hebben een gevoelig lesje geleerd! Bij ieder zwembad hoort een badmeester!
Geen spoor van de GROTE BOZE WOLF!
BADMEESTER
Hihi! Hij is waarschijnlijk de enige badmeester ter wereld die met zijn RUG naar het zwembad gekeerd zit!

DE HOND DIE EEN DIEF EEN POOT GAF

DOOR AD VAN SEIJEN

ILLUSTRATIE IAN WESSELING

MORMEL was een vriendelijke hond. Hij was zo groot als een kalf en bewaakte het erf van de boerderij, maar de mensen zeiden dat boer Bontekoe wel niet veel aan zo'n waakhond zou hebben. Dat dacht boer Bontekoe zelf ook. Mormel hield iedereen vrolijk tegemoet, kwispelend met z'n staart. Steeds was hij in een dolle bui. Niemand was dan ook bang voor hem. Mormel deed geen vlieg kwaad. Boer Bontekoe had al lang spijt dat hij Mormel had gekocht. Want wat had hij nu aan zo'n hond, een hond die altijd dwaasheid verkocht en nooit eens ernstig was. Mormel was net een grote clown.

„Ik doe hem weg," zei boer Bontekoe op een dag. „Ik voel me niet veilig als Mormel 's nachts het erf bewaakt. Morgen koop ik een andere hond."

Juist die nacht kwam er een dief naar de boerderij. Het was iemand uit het dorp die best wist wat voor een hond Mormel was. Zijn plan zat ook verder goed in elkaar. Het was zo donker, dat je geen hand voor je ogen kon zien, een stikdonkere nacht. De wind waaide geheimzinnig in de bomen rondom de boerderij. Voetje voor voetje scharrelde de dief over het erf. Midden op het erf liep hij tegen Mormel aan, die de dief had bemerkt. Mormel duwde zijn kop vrolijk tegen de dief zijn been en besnuffelde hem overal. Hij gaf hem ook een poot, dat was hij gewend. Met zijn groot gewicht gooide hij de dief bijna om. „Braaf Mormel," zei de dief. „Je bent een beste hond, maar ga nu opzij. Ik heb haast."

De dief liep naar de boerderij. Met een ijzerdraadje peuterde hij het slot van de deur los, je kon zo zien dat het niet z'n eerste inbraak was. Even later was hij binnen en sloeg zijn slag. Hij sloop door de kamers met een zaklantaarn in z'n hand. Vlug begon hij allerlei voorwerpen in een zak te stoppen die hij bij zich had. Hij vond ook het kistje waarin boer Bontekoe zijn geld bewaarde. Ook dat ging in de zak. Hij sloop door het hele huis.

Mormel wachtte buiten op het

erf. Hij zag het lichtje van de dief achter het raam. Toen ging het uit. De dief kwam naar buiten met de zak op z'n rug. Daar had Mormel op gewacht. Hij sprong op de dief toe. Speels zette hij z'n poten in zijn borst. „Koest, Mormel," fluisterde de dief. Maar Mormel duwde door. Hij was zo groot als een kalf en vreselijk sterk. Gemakkelijk duwde hij de dief omver met de zware zak op z'n rug. De zak viel op het erf. Boos krabbelde de dief overeind. „Foei beest, wat zijn dat voor kuren," schold hij. „Ga weg, zie je niet dat ik een zak op m'n rug heb? Ik heb voor spelen geen tijd."
Maar Mormel holde achter hem aan, hij ging met de dief mee buiten het erf. Dwaas sprong hij om hem heen. Af en toe liep hij hem in het donker omver. De dief kon niets tegen Mormel doen, die was veel te sterk. Hij moest nog blij zijn dat Mormel geen kwaale hond was. Toen Mormel hem twaalf keer omver had gelopen, wierp hij de zak weg. De dief wilde alleen nog maar naar huis. Het was veel te gevaarlijk dat Mormel hem op de hielen zat, dat hep nooit goed af. Mormel volgde hem trouw door de nacht.
Toen durfde de dief niet naar huis. Eerst moest hij Mormel kwijt. Hij liep met een wijde boog om het dorp heen. Wel drie uren lang sloeg hij allerlei paadjes in, maar Mormel ging niet weg. Vrolijk sprong hij mee. Hij werd ook niet moe.
Toen ging de dief ergens langs de weg zitten, hij zag er treurig uit, de tranen liepen over zijn wangen. Hij huilde. Mormel kwam naast hem zitten en likte zijn gezicht. Hij likte de tranen weg. Intussen was boer Bontekoe wakker geworden, het werd al dag. Hij ontdekte spoedig wat er was gebeurd. Ook Mormel was weg. Daarover was boer Bontekoe het kwaadste. „Zie je nu wel," dacht hij. „Ik had Mormel eerder weg moeten doen. Hij is gewoon met de dief meegegaan. Het was een waakhond van niks. Maar toch was het dom van de dief om hem mee te nemen, want nu weten we gauw wie hij is. . . ." Vlug belde boer Bontekoe de veldwachter op en het duurde niet lang of de zak die de dief had weggegooid, werd gevonden. De veldwachter was erg verbaasd, want dieven wierpen de buit nooit weg en hij begreep meteen dat er iets anders moest zijn gebeurd. Vlug volgde de veldwachter verder het spoor. Na een poosje zag hij de dief langs de weg zitten. Het moest de dief zijn omdat Mormel bij hem was. Toen wist de veldwachter hoe laat het was. Hij begreep meteen dat de dief niet naar huis had gedurfd, omdat Mormel hem was gevolgd. Dat hij daarom de zak ook had weggegooid. Mormel was niet meegegaan om bij de dief te blijven, maar om hem in de gaten te houden. De dief vertelde alles.
Een uurtje later was Mormel weer thuis. Vrolijk kwispelstaartend rende hij over het erf, even dwaas als altijd. Maar boer Bontekoe, die alles al van de veldwachter had gehoord, wist nu wel beter. Hij wist nu precies wat hij aan Mormel had. „Mormel is nog slimmer dan een vos," zei hij. „Hij stelt zich aan als een kalf en ziet er ook zo uit, jawel, maar intussen wordt mijn erf drommels goed bewaakt. Mormel houdt de mensen voor de mal." Dat was waar. Mormel holde nog heel wat jaartjes op zijn dwaze manier rond op de boerderij, bijna als een aap. Maar er waagde zich nooit meer een dief op het erf. Die hadden al gauw tegen elkaar gezegd dat Mormel een gevaarlijke waakhond was. Hij was wel vriendelijk tegen dieven, alleen liet hij ze nooit meer los.

Otto van Drakenstein
WALT DISNEY
Ik haap dat Minnie thuis is! Wat zal ze apkijken als ik haar mijn nieuwe boek geef!
RING! RANG!

Goedemorgen, Minnie! Ik heb hier mijn nieuwste boek! Het heet „Hoe bouw ik een feestje"!

Het is voor jou en ik heb er mijn handtekening in gezet! Je weet dat ik een enarme feestvierder ben — een feestneus zagezegd! Haha!

En ik dacht dat je wel erg blij met mijn boek zou zijn en dat je het leuk zou vinden am een feestje te geven . . .
Oh, wat aardig! Dank je wel, Otto!

KLIK!
ter ere van mij!

Hmm! Ze was zo verrast door mijn nieuwe boek, dat ze het belangrijkste niet heeft gehoord! Jammer!
Hmmm! Dat is leerzaam!
Later . . .
Ik zou zo graag een feest ter ere van mijzelf willen hebben! Dat hele boek is naar mijn eigen smaak geschreven spelletjes die ik leuk vind — alles wat ik leuk vind!
En wat gebeurt er als ik probeer mijn ideeën aan de man te brengen — die man . . . eh, die vrouw luistert niet eens! Minnie gaat de deur dicht!
DRRRING!
Eh . . . jo, hallo! U spreekt hier met arme eenzame Otta, die nooit een verzetje heeft!
Oh, Otta! Ik heb net een geweldig plannetje bedacht — ik ga n feestje geven ter ere van jou! Hoe vind je dat? Je kunt komen, hoop ik?
Eh, wacht even, ik moet even in mijn agenda kijken! Hmm, tja, ik heb eigenlijk al een paar afspraken, maar voor jou zeg ik ze allemaal af!
Het is gelukt — hoera! Otta, je bent een kei! Geweldig!

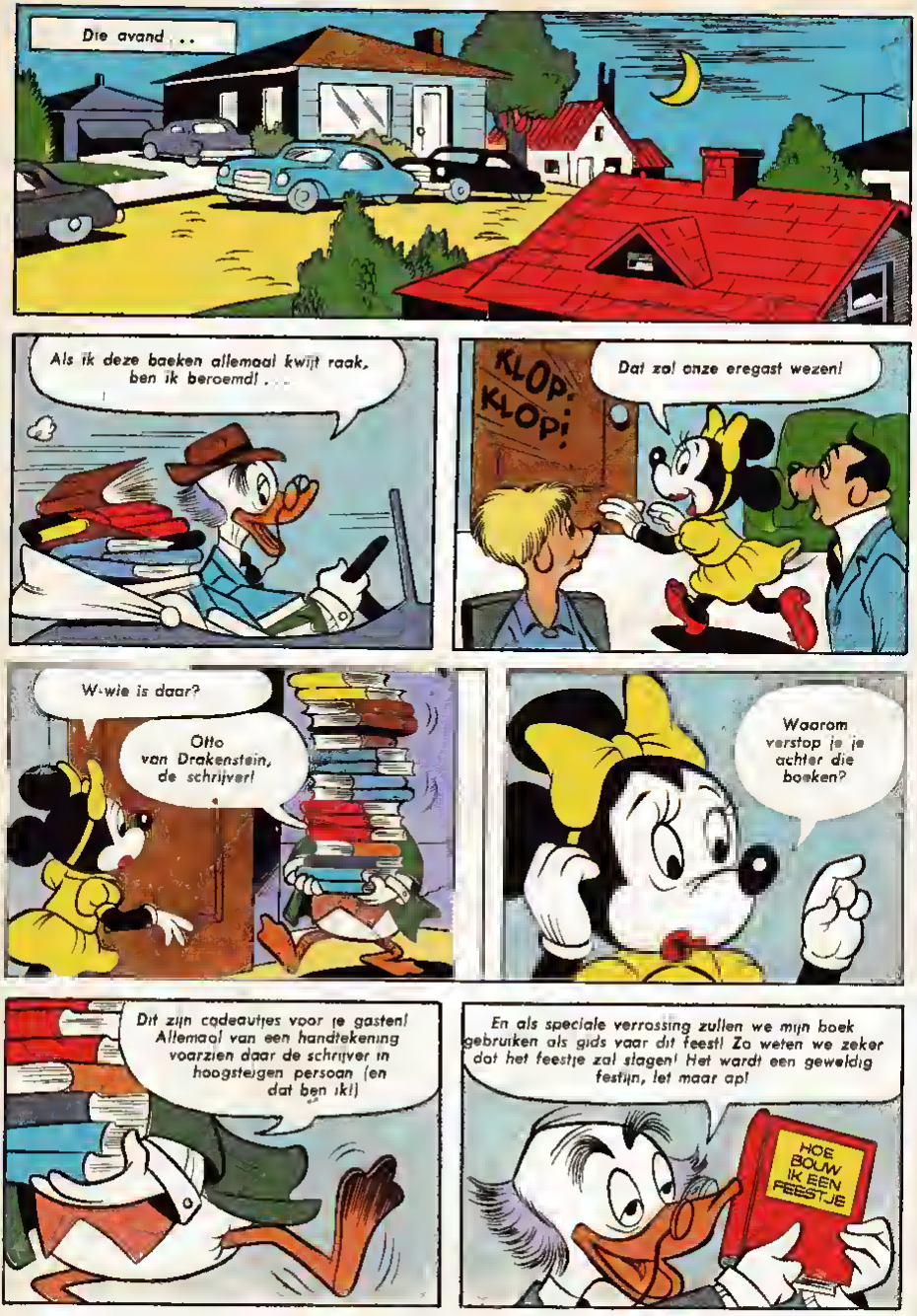
Die avond . . .
Als ik deze boeken allemaal kwijt raak, ben ik beroemd! . . .
KLOP! KLOP!
Dat zal onze eregast wezen!
W-wie is daar?
Otto van Drakenstein, de schrijver!
Waarom verstop je je achter die boeken?
Dit zijn cadeautjes voor je gasten! Allemaal van een handtekening voorzien daar de schrijver in hoogsteigen persoon (en dat ben ik!)
En als speciale verrassing zullen we mijn boek gebruiken als gids voor dit feest! Zo weten we zeker dat het feestje zal slagen! Het wordt een geweldig festijn, let maar op!
HOE BOUW IK EEN FEESTJE

En we beginnen meteen met het eerste spelletje!
Ik dacht dat ze alleen spelletjes deden op kinderfeestjes!
Misschien zijn dit volwassen spelletjes!
Het eerste spelletje heet „ezeltje-prik"! Wie wil er het eerst proberen de staart aan de ezel te prikken?
Pssst! Heb ik je niet gezegd dat dit een doverend feest zou worden?
En kijk nu eens hoe een doorgewinterd feestvorken de de staart AAN DE EZEL prikt!
Oh nee, dat is tante Eveline! Wacht, oom Otto! Stop! Niet door!
!?!
Boehoe! Dat was een antiek, waardevol familieportret! Ik was er zo oon gehecht! Nu is het kapot!
Maak je geen zorgen! Bij het volgende spelletje maken we echt niets kapot!

Luistert u allemaal goed! Ik zal nu uitleggen hoe we de stoelendans moeten doen! Let op!
Kinderlijke onzin! Straks zet hij nog een lampekap op zijn hoofd en zegt dat het een hoed is!
Oh nee, ZO hopeloos ouderwets kon hij toch niet zijn!
Iedereen loopt in de kring, huppeldepuppeldepup, en als de muziek ophoudt, tralaladoedeldiepom, gaan we . . . allemaal . . .
ZITTEN!
BOEM!
AAAAH!
Lieve help, ik ben uitgegleden!
Komkom, vooruit, dat hoort bij de pret!
KUNNEN WE GEEN PRET MAKEN ZONDER DAT IK BONT EN BLAUW WORD?!

Het volgende is een enig spelletje voor handige, sportieve mensen!
EIEREN
Eitje-rollen! Iedereen op handen en knieen — ja, meneer, u ook — en eitje-rollen!
EIEREN
Maar straks bederf je mijn nieuwe tapijt met je eitje-rollen! Met rauwe eieren nog wel!
Welneel Onmogelijk! We duwen de eieren voorwaarts met onze neus, en er kan echt niets gebeuren!
Kom, Johannes, laat je zakken op handen en knieen en doe mee! Toe, het is toch enig!
Het is helemaal niet enig! Staelen dans en eitje rollen . . . let maar op, straks begint ie met de lampekap!
De eerste die zijn ei naar het andere einde van het tapijt heeft gerold, is de winnaar! Op de plaatsen . klaar
PANG!
Ik kan helemaal niet zien wat er gebeurt door al die rook!
Ik wou dat hij dat pistool niet had afgeschoten! Wat een kruitdamp! Het lijkt wel een kanon!

AHA! DE WINNAAR!
Gefeliciteerd, meneer!
Aah! Mijn nieuwe tapijt! Helemaal bedarven! Naar de maan!
Wat is er aan de hand, Minnie? Waarom wind je je zo op?
Jij ... jij ... jij hebt twee eieren kapot getrapt op mijn nieuwe kleed! Kan je wel! Lelijke platvoet!
Ik? Oh nee, anmagelijk! Ze noemden me vroeger altijd Otta Vlindervaetje! Ik loop altijd zo voorzichtig ... alsof ik op eieren loop! Hihi!
KRAKS!
Slik!
Ik geloof dat we maar met dit feestje moeten stoppen! Ik vind het helemaal niet leuk meer!
Ik heb pijn in mijn rug!
Ik heb mijn knie bezeerd!
Ik heb nooit van spelletjes gehouden!

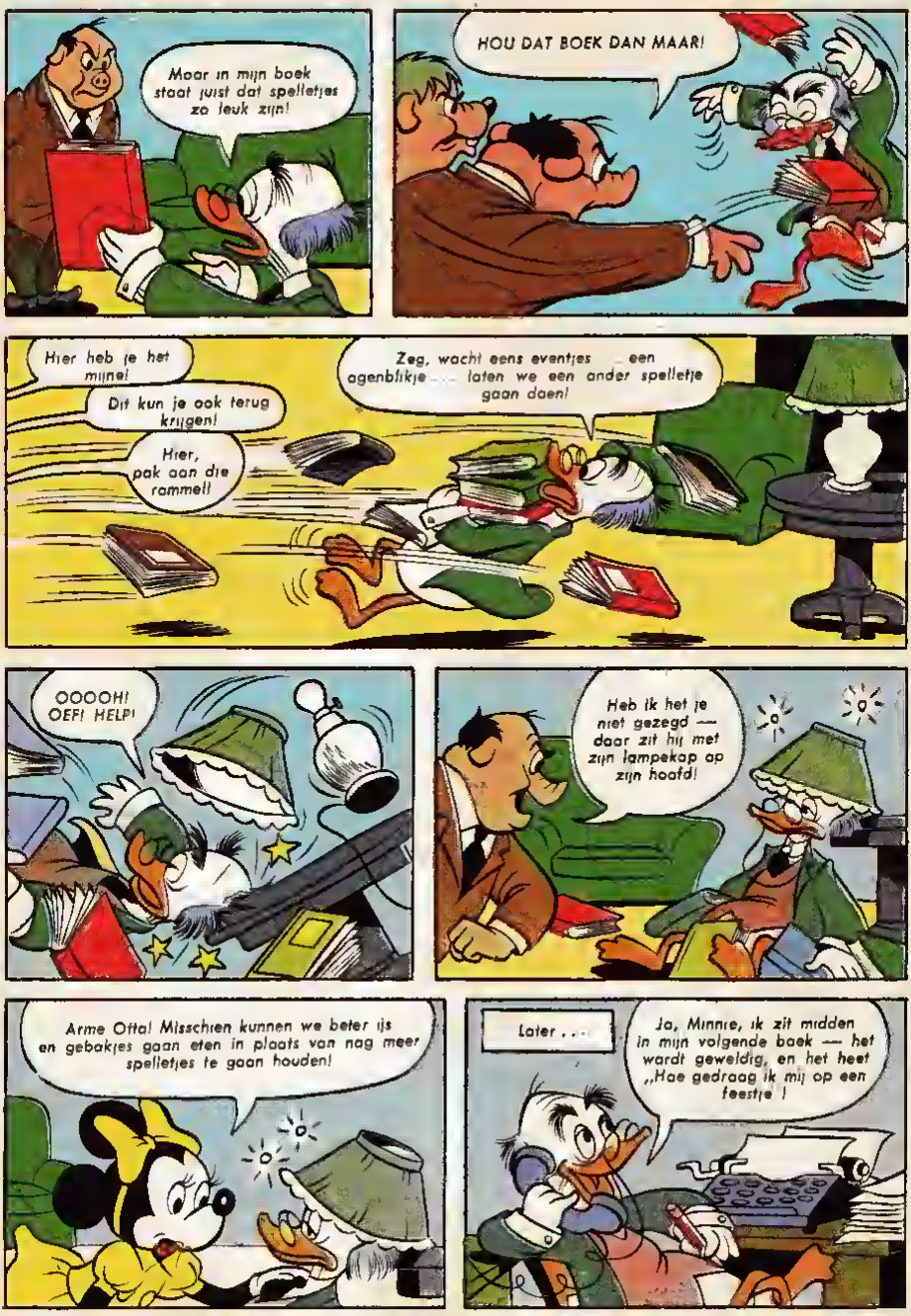
Maar in mijn boek staat juist dat spelletjes zo leuk zijn!
HOU DAT BOEK DAN MAAR!
Hier heb je het mijne!
Dit kun je ook terug krijgen!
Hier, pak aan die rammel!
Zeg, wacht eens eventjes ... een ogenblikje ... laten we een ander spelletje gaan doen!
OOOOH! OEF! HELP!
Heb ik het je niet gezegd — daar zit hij met zijn lampekap op zijn hoofd!
Arme Otto! Misschien kunnen we beter ijs en gebakjes gaan eten in plaats van nog meer spelletjes te gaan houden!
Later . . .
Ja, Minnie, ik zit midden in mijn volgende boek — het wordt geweldig, en het heet „Hoe gedraag ik mij op een feestje"!

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

Stevijn en Annemietje, het dochtertje van zijn schipper (de eerste als meisje, de ander als jongen vermomd) ondernemen de gevaarvolle tocht van Grootebroek naar Enkhuizen, dwars door het gebied van

DE VIJAND

DE Spaanse soldaten waren voorbij en eindelijk durfde Stevijn zijn gezicht weer uit het gras op te tillen. Hij wierp gauw een blik op Annemietje. Gelukkig, zij sliep nog, had niets gemerkt van het gevaar dat zo dichtbij was voorbij gegaan. Hij keek door het struikgewas de soldaten na. Zij marcheerden snel door de vallende avondschemering. In de verte lag het gehucht. In het vijfde huisje rechts moesten Stevijn en Annemie naar een zekere Ceesoom vragen. Maar die soldaten gingen ook naar het gehucht.

Stevijn ging rechtop zitten en probeerde te bedenken wat hij moest doen. In de eerste plaats zou hij Annemietje niets vertellen van die soldaten, het had geen nut haar schrik in te boezemen. Even verderop, in het land, zag Stevijn konijntjes in het gras rondwippen. Konijntjes waren benijdenswaardige wezentjes' hadden die some zulke moeilijkheden op te lossen als Stevijn? Dat ravotte en speelde maar zorgeloos. Toen zag Stevijn opeens vanuit een ooghoek iets groots en donkers door de lucht zeilen; het was een uil, die geluidloos op zijn prooi toeschoot. Een jammerlijk geschreeuw, en daar stoven de konijntjes naar alle kanten weg, terwijl de uil woretelde tegen iets wat hij in zijn klauwen had gevangen.

En terwijl Stevijn dit akelige tooneeltje gadesloeg, besefte hij opeens dat geen wezen ter aarde gespaard bleef van gevaar en schrik en angst. En dat het leven zijn moeilijkheden kende, die overwonnen moesten worden. Hij zuchtte. De uil vloog weer weg, met trage wiekslag, laag boven het gras, in zijn klauwen een slap bungelend konijntje. Stevijn keek er niet naar, hij voelde zich hopeloos alleen.

En het werd almaar donkerder. De geweldige stilte vulde zich met zachte, behoedzame geluidjes. Geritsel in het gras, onderdrukt gepiep, de verre kreet van een nachtvogel. Zo konden ze toch niet blijven zitten. Hoe vlugger ze bij die onbekende Ceesoom in het gehucht waren, hoe beter. Dan kon Annemie naar bed, na eerst iets gegeten te hebben. Morgen zou het wel weer zo'n vermoeiende dag worden. Het leek Stevijn wel een eeuw

door
TIM MARAN

illustratie:
HANS KRESSE

geleden toe dat hij in de veilige keuken van vrouw Boot een bord warme pap had gegeten, en toch was dat pas vanochtend geweest... Hij vermande zich en schudde Annemietje voorzichtig wakker. Hij had er heel wat moeite mee, maar eindelijk sloeg zij slaapdronken de ogen op. „W-wat is er? Wa-waar ben ik?" prevelde zij. „Het is donker," fluisterde Stevijn dicht bij haar oor, „we moeten naar het gehucht, ja weet wel ..." Annemietje geeuwde luid en rolde zich als een poesje op. „Ik wil slapen ..." lispelde zij onduidelijk. Stavijn schudde weer aan haar. „Het kan niet. Wij moeten vanavond nog bij die Ceesoom zijn. Kom, sta op!" Hij trok haar op de been. Zij leunde zwaar op hem. „Kom maar," moedigde hij haar aan en stapje na stapje gingen ze op weg. Uit voorzichtigheid volgde Stevijn de diepe, droge greppel vol gras langs de wegkant, bij onraad konden ze zich dan meteen laten vallen. Niemand zag hen anders dan de talloze ogen van de sterren, heel hoog boven hen. Uit de richting van het gehucht blaften honden. Ze blaften al een hele tijd erg onrustig. Er moest iets aan de hand zijn daarginds.

Eindelijk waren ze bij het aarste huisje. Daar gingen ze even zitten uitrusten, terwijl Stevijn even tijd had om te bedenken hoe hij het verder zou aanpakken. Met die Spenjaarden in het dorp dacht hij dat 't het beste was, dat ze achterom gingen. Het vervelende was dat hij de weg niet kende en dat het zo donker was. De honden bleven blaffen. Wat een naargeestig, beengstigend geluid was dat ...

„Kom," fluisterde hij tegen Annemie, „we gaan verder." Was ma dat kind warempel wéér in slaap gevallen! Vraag niet hoe moe se was! Met moeite kreeg Stevijn haar weer zover, dat za hem volgde. Hij ging voorop, hukkend achter struiken an hagen, haar aan de hand achter zich meetrekkend. Hij dacht er niet meer hij na, het was zomaar opeens een deel van hemzelf geworden, dat hij voor Annemietje zorgde. Tegen de avondhemel staken de huisjes van het gehucht af. Hij hoorde hoe ar onrust heerste, hij voelde het en waer bonsde ham het hart in de keel. Hij telde zorgvuldig de dakan af: een — twee — drie ... een eindje varderop, gescheiden door een grote boomgaard, het vierde huis en ja, hoor, daar was het vijfde. Met als het ware de vinger op de lippen en op zijn tenen, sloop hij er op toe, Annemietje achter zich meetrekkend, de takkan van strulken voor haar wegbuigend. Ze kwamen achter een schuurtje dat naar varkens rook. „Blijf hier wachten ..." fluisterda hij. Zonder een woord liet Annemietje zich tegen aen planken beschot zakken. Op zijn eentje sloop Stevijn verder. En da honden blaften — blâften ...

In het zilverige starrenlicht

vond Stevijn de achterdeur Hij klopte zonder aarzeling aan Zijn hart bonsde in zijn oren Er varacheen geen licht, maar er naderdan zware voetstappen Evan later ging de deur open, maar het leek wel of degeen die daar atond, eerst een tijdje had moeten zoekan voordat hij wist waar de deur was en hoe hij open moest Voordat Stevijn tijd kreeg om het tot zich te laten doordringen, grauwde een zware stem „Wie daar?"

Stevijn wilde antwoorden, maar kreeg er alleen een raar piepend geluid uit Da spanning zat hem te hoog Hij schorde en humda en schraapte de keel, toen entwoordde hij fluisterend „We moeten bij Ceesoom zijn — we zijn gestuurd door Bas "

Dezelfde stem vroeg „Waarom zeg je „wij"? Ik zie niemand anders" „Ik heb Annem .. eh, ik bedoelmijn broertje daarachter de schuur gelaten .. "

Hat was even stil, alsof de man over iets nadacht Toen zei hij „Haal 'm hier, schiet op!"

Stevijn vroeg zich af waarom het zo onvriendelijk bad geklonken, maar hij haastte zich te doen wat de man zei Hij sleurde als het ware de alweer in slaap gevallen Annemietje met zich mee „Kom binnen," grauwde de man Hij sloot de deur achter hen an toan voelde Stevijn een zwere hend op zijn nek „Meé, jij !" Op de een of andere onverklaarbare manier voelde Stevijn opeens dat er gevaar dreigde Hij kon het niet thuisbrengen, maar een ijskoude straal liep over zijn rug Bultan blaften de bonden, zij builden van woede an ontzetting De man duwde een deur open en toen zag Stevijn, als in een verschrikkelijke boze droom, een keuken vol Spaanse soldaten, an in hun midden een man die een afschuwelijk pak rammel moest hebben gekregen, want zijn gezicht zat onder het bloed, zijn neus waa gekneusd en één oog zat dicht In een hoek bij het kookvuur, zat een sionzige vrouw zacht maar jammerlijk te hullen, achter haer rug zaten drie kindertjea in elkaar gedoken met bun vingera in de oren an de ogen stijfdicht, alsof ze iets verschrikkelijks hadden moeten meemaken Stevijn voelda hat bloed uit zijn gezicht wegtrekken. De man die hem hier had gebracht, wees „Daer zit Ceesoom!" — Het was de man, die ze zo hadden toegetakeld

„En nu .. " zei dezelfde man, „wil ik van jou horen, wie jullie zijn, wat jullie bier zoeken, wie die „Bas" is, en wat Ceesoom voor jullie moet doen. En ik raad je aan, mejoffer, de waarheld te zeggen, voordat we gedwongan zijn om andere middelen toe te passen " Stevijn hoorde een verschrikt kreetja Hij keek net op tijd om, om Annemie bewuateloos tegen de grond ta zien zakkan

KREUNEND kwam Stevijn bij Elka beweging die hij maakte, deed hem pijn Maar het eerste wat bij hem opkwam, waa, „Ik mag niks zeggen, ik mag niks zeggan, ik moet aan Annemie denken " Ze lagen vastgebonden in een atikdonker kamertje Muggen zoemden om zijn oren en staken hem waar ze maar konden Zijn gekneusde lippen waren kurkdroog en vol korsten van geronnen bloed Maar Annemietje waa hat tenminste bespaard Ze hadden ontdekt dat zij een meisje was en hij een jongen, daarom hadden ze alleen hem zo toegetskeld. Stevijn kon met zijn pijnlijk hoofd niet verder nadenken Het waa mis, hopelooa mia Ten prool aan de somberste gevoelena lag hij daer, neergekwakt in een boek

Hij wist niet boe lang hij daar zo lag Opeens hoorde hij ieta Hij spitste de oren en probeerde met moeite zijn hoofd om te draalen Van buiten kraste er ieta langa de luiken van een raam Iemand waa daar Iemand die erg atil en geheimzinnig deed Tot en met gespannen luisterde Stevijn. De geluiden hielden aan Toen kraste er heel zacht en voorzichtig aan roestige grendel en opeans zag Stevijn de nachthamel Die iemand had de luiken geopand Hij klom hael voorzichtig naar binnen. „Waar ben je?" fluisterde een mannenstem

Stevijn slaagde erin terug te fluisteren' „Hier — h-hier, seinjeur ." Woest bonkte zijn bart Hij hoorde hoe de onbekande op de tast naar hem toesloop Toen gleden er handen over hem heen Een mes sneed de touwen door waarmee zijn enkels en polsen stijf waren vastgebonden Hij kon wel hullen van vreugde er waren dus overal prinsgezinden die een oogje op hem en Annamietje hielden, dia hen kwamen verlossen wannear er iets waa miagegaan!

„Annamietje . ." hijgde hij fluisterand, „u moet Annemietja ook helpen Gauw!" — „Vrees niet," fluisterde de atem in het donker „Ik ben een vriend "

Hoe gauw hat allemaal kon gebeuran, wist Stevijn zich later niet meer voor te stellen In een wip weren ze bet raam uit. „Kom mee," fluisterde hun radder En Stevijn an Annemietje bij de hand pakkend verdwean hij in de duisternia De honden waren opgehoudan te blaffen Er heerste een diepe, roetzwarte stuite in het gehucht Als in een droom liep an struikelde Stevijn mee aan de sterke hand van hun begeleider Hij wist niet hoe za gingen an waar naar toe De onbekende had hen gered en zou hen verder helpen

Een hela tijd later hoorden za gedempt een paard briesen en atampen Een donkere massa doemde aan een bosrand op „Dat zijn mijn mannen," verklaerde de onbekende „Weea niet bang " Hij wiaselde enkele onverstaanbara woorden mat een gewapende man, die als een spookgestalte plotseling voor hen opdook en even later zaten zij beiden voór een ruiter te paard en daar galoppeerdan zij weg, bonkend, stotend, niet wetend waarheen zij werden gebracht De paarden joagen door de nacht.

TOEN de ochtend gloorde, zaten zij aan een bosrand. De onbekende pakte een knapzak uit brood, worst, een kruik biar „Hier, eet!" commandeerde hij vriandelijk Het was een grote donkere man met een dun gezicht en smalle lippen, ar zou iets gluiperiga aan ham zijn, wanneer bij niet zo vriendelijk waa „Tja," zei hij, terwijl hij zich uitrekte na de lange rit, „jelui zult je natuurlijk afvragen, wia en wat ik ben. Nou, mijn naam luidt Pieter den Hont an je zal wel gesnopen hebben dat ik een prinsgezinde ban!" Hij haelde apijtlg de schoudera op. „Tja, Ceesoom hebben ze gesnapt Dia is wat ta onvoorzichtig gaweest en hij is verraden, de arme drommel. En het is wel beel ongelukkig geweast dat jullie juist op het moment dat hij werd gearresteerd, bij hem moasten zijn Maar luister eens, jongens " hij legde een trouwhartige band op Stevijns schoudar, „verlaat je nu op mij Ik wil jullie verder helpen Maar dan moet je me ook alles vertellan Wie jullia zijn, wat jullie van Ceesoom moesten, al die dingen meer "

Ondanka de pijnan die Stavijn nog steeds leed, voalde hij zich opgelucht. Zelf waa hij voorlopig niet in staat voor Annemiea veiligheid te zorgen en dankbaar gaf hij de verantwoordelijkheid voor hun beider lot in handen van de man die zich Pieter den Hont noemda Hij vertelde hem elles, van het begin af aan Pieter den Hont luisterde aandachtig en knikte zo nu en dan. Opaens glimmerde er iets in zijn ogan en verheugd kreet hij „Dus jij bent acheepsjongen bij de Watergeuzan? En bij da baroemde kapitein Jan de Witte nog wel? Sjongejonge — wie had dat gedacht!" En hij wreef zich in zijn handen, lange, dunne handen die aan slangen deden denkan, maar dat merkte Stavijn niet op — hij praatta maar, praatte en praatte en stortte zijn hart uit.

Deze kreeg opeens haast Hij atond op En pas nu, hij vol daglicht en terwijl Stevijn naar hem opkeek, zag hij, hoe lang de man wel was „Jullie blijven hier," zei hij- „Ik zal drie van mijn mannen bij je achterlaten, zodat je niets kan overkomen Zelf ga ik evan poolshoogte neman, straka help ik jullia verder!"

Hij aprong opgewekt in het zadel en galoppeerde, gevolgd door zijn andere mannen, weg

Met een zucht liet Stevijn zich achterover vallen in bet gras Hij voelde zich ontspannen Een geweldige last was van hem afgewenteld Hij keek naar Annemaije Zij amikkelde aan eindje worst an zag er al een stuk beter uit, met kleurtjes op de wangen en heldere ogen.

„Gelukkig," dacht Stevijn Hij sloot de ogen Zijn hoofd zat propvol, er kon niets meer bij, geen gedachte, geen gevoel, niks

Laag over de paardehals gebagen, jeeg Pieter den Hont vaart. Achter zijn kleingeknepen ogea harg hij bat lat van Stavijn en Annemie . .

dijes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

Omtrent de schilder Johannes (Jan) Vermeer, die in het midden van de zeventiende eeuw in Delft leefde, is niet veel bekend. Hij moet een kunsthandel gehad hebben en schilderen deed hij alleen voor zijn eigen plezier. Zijn werk bestaat voornamelijk uit interieurs met een door een raam binnenvallend zonlicht, waardoor er veel glimlichtjes in zijn schilderijen te zien zijn.
In totaal heeft hij ongeveer 40 doeken gemaakt. Na zijn dood gaf zijn vrouw een aantal schilderijen ter betaling van schulden weg. Veel waarde werd er toen aan Vermeers werk niet gehecht. Pas in de tweede helft van de negentiende eeuw werd Vermeer ontdekt en kreeg de meester van Delft de waardering die hem toekomt. Tegenwoordig worden voor zijn schilderijen zeer hoge prijzen betaald. Op deze postzegel van Oost-Duitsland zie je een werk van Vermeer dat in een museum in Dresden hangt: „Het meisje met de brief". Deze zegel komt uit een serie van zes, uitgegeven eind 1955, waarop o.m. ook een afbeelding van een werk van Rembrandt voorkomt.

„VERDWIJN"-KOFFER

Een slimme Amerikaanse fabrikant, die zich el jaren geërgerd had aan lege koffers die overal in de weg stonden, heeft nu de „verdwijn"-koffer op de markt gebracht.
Deze koffers zijn van zulk soepel materiaal gemaakt, dat ze, wanneer ze leeg zijn, heel gemakkelijk tot een kleine enveloppe in elkaar gevouwen kunnen worden. Zo nemen deze koffers bijna geen plaats in en daarom zijn ze dan ook onder de naam „verdwijn"-koffers in de handel gebracht.

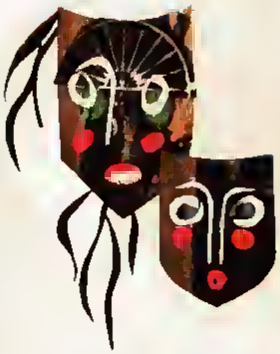

„ECHTE" SOUVENIRS

Wanneer je eens in Afrika komt en je zou els souvenir een echt Afrikaans oorlogsmasker met lange haren en veel bonte kralen an zo, mee naar huis willen nemen, bedenk je dan maar tien keer voor je zo'n duur an indrukwekkend souvenir koopt.
Onlangs is ontdekt dat in een fabriek in Keulen deze „echte" Afrikaanse oorlogsmaskers bij dulzenden tegelijk aan de lopende band gemaakt en aan de Afrikanen verkocht worden, die ze voor „echt" aan de souvenirjagende toeristen verkopen.

SST! DE ZEEHOND FLUIT

Enige natuurkundigen hebben twee weken lang in een kogel onder het ijs van de zuidpool gezeten om te onderzoeken of de zeehonden een „taal" hadden. Ze ontdekten dat de Weddellzeehonden zich voor elkaar verstaanbaar maken met knorren, gonzen, tsjilpen, maar vooral door bard an schel te fluiten.
De dieren vertrokken echter geen spier van hun „gezicht" bij het maken van al dia geluiden, en dat is knap, probeer dat maar eens na te doen!

ANTI-AFWAS

Wanneer je bijv. voor je verjaarsvisite meermalen limonade mag inschenken, behoef je niet telkens de glazen af te wassen als je de volgende tip toepast.
Van te voren knip je van gekleurd papier allerlei leuke kleine figuurtjes die je aan de buitenkant van het glas met behulp van doorzichtig plastic plakband vastplakt. Ale iedereen nu zijn eigen figuurtje onthoudt, valt er de hele avond niets af te wassen.

TOM POES en de SCHAT-SCHERVEN

...ERGENS...
HELP!
...OP TE BERGEN!
ZIEZO! DAT WAS DE LAATSTE LANDKRABBER!
DAT HEBBEN WE MOOI GEKLAARD, JONGE VRIEND!
EN NU GAAN WE DIE BENDE AFLEVEREN BIJ DE DICHTSTBIJZUNDE HAVEN!
EN DIE DICHTSTBIJZUNDE HAVEN IS OP HET EILAND FORTUNA.

KUK, HEER OLLIE! DIE SCHURKEN ZEIDEN DAT HIER ERGENS DE SCHAT VERBORGEN MOEST ZIJN!
PRAAT ME NIET OVER EEN SCHAT, JONGE VRIEND! IK WIL RUST!
WAAR IS HIER DE POLITIEPOST?
DE POLITIE WOONT DAARGINDS, EDELE SINJOOR. HET DERDE HUIS RECHTS. HET IS NU ECHTER TIJD VOOR HET MIDDAGSLAAPJE EN...
...DAN KUNT U... NIET STO...ZZZ.. STOREN...ZZZZZ...
IK HEB EEN STEL OVERGE...
WEL DROMMELS!
WAKKER WORDEN!!

© 1965 / Marten Toonder / Donald Duck
Alle rechten voorbehouden

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Posthus 487. Telefoon 020-731361. Giro 129.131 (alleen voor post-abonnementen à / 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Nederlandse Antillen** en **Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

©1965 Walt Disney Productions

Mieke en Wouter
KIJK NOU EENS! DE DEUR VAN DE KERKTOREN STAAT OPEN. DE KANS VAN M'N LEVEN!
ONGESTOORD KAN IK VAN HET UITZICHT GENIETEN!
WAAR ZOU WOUTER TOCH UITHANGEN? IK HEB EEN MILKY WAY VOOR HEM .....
LATEN WE HEM DELEN EH... IK BEDOEL, LATEN WE ES HARD ROEPEN!
WOUTER!
NIETS!
...ER MOET NOG IETS BIJ!
WAT? MILKY WAY?
DONG
DING
IK KOM!
DONG
DING
NIET ALLES OPETEN!
DONG
DING
HIER BEN IK!
WOUTER, WE HEBBEN MILKY WAY!
WAAR IS DE BRAND?
HAAST JE WAT!
OPZIJ!
MMM! MILKY WAY! DAAR GAAN WE ES ONGESTOORD VAN GENIETEN!
HEERLIJK! MILKY WAY! MMM!!
DE DIJK IS DOORGEBROKEN!
ALWEER EEN BRUILOFT!
Milky Way
MILKY WAY IS FIJN VOOR DE LEKKERBEK EN LATER AAN TAFEL HEB JE TOCH NOG TREK!